

Sygn. akt XVII AmE 8/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: stażysta Iwona Hutnik

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania T. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą T. T. Zakład Usługowo – Produkcyjny z siedzibą w T.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 30 października 2013 r. znak (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od T. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą T. T. Zakład Usługowo – Produkcyjny z siedzibą w T. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 8/14

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 ze zm. - dalej: PE) oraz w związku z art. 104 kpa, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy T. T., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą T. T. Zakład Usługowo – Produkcyjny z siedzibą w T. (przedsiębiorca, powód) wydał w dniu 30 października 2013 r. decyzję, znak (...) (...) (...) (...), w której:

1. stwierdził, że ww. przedsiębiorca naruszył warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi w ten sposób, iż wykonywał działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na stacji paliw w T. z wykorzystaniem czterech odmierzaczy paliw ciekłych nie posiadających aktualnych świadectw legalizacji,
2. za działania opisane w pkt 1 Prezes URE wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 20 000 zł, co stanowiło (...) przychodów przedsiębiorcy uzyskanych w 2012 r.

Jako podstawę swojego rozstrzygnięcia pozwany wskazał fakt, iż cztery odmierzacze paliw ciekłych były wykorzystywane przez koncesjonariusza pomimo braku ważnych świadectw legalizacji.

Powód T. T. w złożonym odwołaniu zaskarżył decyzję Prezesa URE w zakresie nałożonej kary pieniężnej w wysokości 20.000 zł. Wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary w trybie art. 56 ust 6a PE, ewentualnie o jej obniżenie.

Powód zarzucił Prezesowi URE błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż wymierzona kara nie będzie nadmiernie uciążliwa oraz jest adekwatna do zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu podczas gdy, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że przyczyną niespełnienia warunków koncesji był błąd dostawcy wyświetlaczy ciekłokrystalicznych, który dostarczył niewłaściwe wyświetlacze oraz niekorzystne warunki atmosferyczne, uniemożliwiające legalizację wyświetlaczy w terminie.

W ocenie powoda nałożona w zaskarżonej decyzji kara pieniężna jest nieadekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oraz nie uwzględnia wszystkich okoliczności sprawy. Powołując się na zebrany w sprawie materiał dowodowy powód stwierdził, że działał z należytą starannością. Z odpowiednim wyprzedzeniem zwrócił się do Firmy Usługowo – Handlowej (...) o dokonanie ponownej legalizacji. Dostarczono mu niewłaściwe wyświetlacze a zbyt niska temperatura uniemożliwiła naprawę jednego z wyświetlaczy. Na tej podstawie stwierdził, że legalizacja wyświetlaczy w przewidzianym terminie nie była możliwa, a zaistnienie niezależnych od niego przyczyn stanowi okoliczność wyłączającą zawinienie. Powołane okoliczności uzasadniają w ocenie powoda odstąpienie od wymierzenia kary lub jej obniżenie.

Zdaniem powoda brak też podstaw do przyjęcia znacznej szkodliwości jego czynu. Okres sprzedaży paliwa bez ważnej legalizacji odmierzaczy był krótki, a ze względu na okres świąteczny ilość sprzedanego paliwa była niewielka.

Powód zarzucił też Prezesowi URE pominięcie przesłanki sytuacji finansowej ukaranego. Wskazał, że nałożenie nadmiernie uciążliwej, nie proporcjonalnej do możliwości finansowych przedsiębiorcy kary pieniężnej może spowodować utratę jego płynności finansowej.

Oświadczył, że prowadzona działalność koncesjonowana przynosi straty. W związku z tym złożył wniosek o dopuszczenie dowodu w postaci oświadczenia o wysokości strat z działalności koncesjonowanej na dzień 31 października 2013 r.

Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji, wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Wskazał, iż w przedmiotowej sprawie bezspornie ustalono fakt naruszenia warunków koncesji. Podkreślił, że zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Powyższy przepis stanowi samodzielną podstawę wymierzenia kary pieniężnej. Stwierdzenie dokonania przez koncesjonariusza czynu określonego w tym przepisie jest więc, w ocenie pozwanego, wystarczającą przesłanką nałożenia na przedsiębiorstwo kary pieniężnej.

Prezes URE stwierdził, iż, okoliczności sprawy świadczą o zawinionym zaniechaniu przez powoda przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej i niedołożeniu należytej staranności w rozumieniu art. 355 § 2 k.c. Zdaniem pozwanego, powód nie może zwolnić się z odpowiedzialności za naruszenie warunków koncesji ponieważ ciąży na nim obowiązek podjęcia wszelkich niezbędnych działań uniemożliwiających naruszenie warunków koncesji.

W ocenie Prezesa URE, przedsiębiorca prowadzący profesjonalną działalność gospodarczą zobowiązany jest do dołożenia należytej staranności w zakresie jej wykonywania. Szczególnym zaś przykładem profesjonalnej działalności gospodarczej jest wykonywanie koncesjonowanej działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Prezes URE podkreślił, że koncesja określa szczególne warunki prowadzenia objętej nią działalności, zaś wypełnianie postanowień określonych w koncesji stanowi podstawowy obowiązek koncesjonariusza. Ustalenie, że przedsiębiorca naruszył warunki udzielonej mu koncesji, w świetle przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 PE, zdaniem Prezesa URE

stanowi, obligatoryjną przesłankę do nałożenia na niego kary pieniężnej. Przy czym istotne dla wymierzenia kary jest obiektywne stwierdzenie naruszenia warunków koncesji, bez konieczności wykazywania zawinionego działania przedsiębiorcy.

Prezes URE stwierdził, że wysokość kary pieniężnej ustalona została z zachowaniem zasad określonych w art. 56 ust. 3 PE w dolnym progu jej maksymalnego wymiaru tj., 15 % przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym wydanie decyzji. Oświadczył, że zgodnie z art. 56 ust. 6 PE, ustalając wysokość kary uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie przedsiębiorcy i jego możliwości finansowe.

Oceniając stopień szkodliwości czynu Prezes URE wziął pod uwagę, iż powód prowadził obrót paliwami ciekłymi na stacji paliw eksploatując, w okresie od 1 grudnia 2012 r. do 11 stycznia 2013 r. (odmierzacz paliw o numerze fabrycznym (...)) oraz w okresie od 1 grudnia 2012 r. do 30 stycznia 2013 r. (odmierzacze paliw o numerach fabrycznych (...), (...) oraz (...)), łącznie cztery odmierzacze paliw płynnych, które nie posiadały aktualnych świadectw legalizacji. Uznał, że szkodliwość czynu była znaczna.

Odnosząc się do stopnia zawinienia Prezes URE stwierdził, że powód dopuścił się naruszenia warunku 2.2.1. koncesji poprzez zawinione zaniechanie. W ocenie pozwanego, przy jednoczesnym uwzględnieniu faktu, że okres braku posiadanych ważnych świadectw legalizacji przedmiotowych odmierzaczy paliw obejmował w skrajnym przypadku aż 60 dni, stopień zawinienia powoda przy prowadzeniu działalności koncesjonowanej był znaczny.

Prezes URE podkreślił, że przy podejmowaniu decyzji o wysokości kary miał na uwadze, że naruszenie przez niego warunków koncesji miało miejsce po raz pierwszy. Zazaczył, że oceny możliwości finansowych dokonano z uwzględnieniem wielkości osiągniętych przez powoda przychodów, a kara pieniężnej została ustalona w wysokości 20.000,00 zł, co stanowi zaledwie(...) przychodów z działalności koncesjonowanej, osiągniętych przez przedsiębiorcę w 2012 r.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie udzielonej przez Prezesa URE koncesji powód prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi.

W okresie od 1 grudnia 2012 r. do 30 stycznia 2013 r. cztery odmierzacze paliw ciekłych, oznaczone numerami fabrycznymi: (...), (...), (...) oraz (...), były używane na stacji paliw powoda bez aktualnych świadectw legalizacji. Ważność świadectw legalizacji urządzeń wygasła w dniu 30 listopada 2012 r. (k. 11-14 akt adm.). Nowe świadectwa legalizacji zostały wydane – dla odmierzacza paliw o numerze fabrycznym (...) w dniu 11 stycznia 2013 r. , a dla odmierzaczy paliw o numerach fabrycznych: (...), (...), (...) w dniu 30 stycznia 2013 r. (k. 15-19 akt adm.).

Odmierzacz paliw o numerze fabrycznym (...) nie miał aktualnego świadectwa legalizacji w okresie od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia 11 stycznia 2013 r. - tj. przez 41 dni, a odmierzacze paliw o numerach fabrycznych: (...), (...) oraz (...) nie miały legalizacji przez 60 dni w okresie od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia 30 stycznia 2013 r.

W związku z prowadzeniem działalności gospodarczej z użyciem odmierzaczy paliw płynnych bez ważnych świadectw ich legalizacji na stacji paliw w T., pismem z dnia 23 maja 2013 r. Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi i wezwał powoda do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie oraz przesłanie wymaganych kopii dokumentów mających związek z ujawnionym naruszeniem warunku 2.2.1. koncesji w terminie 7 dni od otrzymania zawiadomienia (k. 21-22 akt adm.).

W piśmie z dnia 5 czerwca 2013 r., powód wyjaśnił , że ze względu na uszkodzony przepływomierz dystrybutor o numerze fabrycznym (...) został wyłączony z użytku.

Z pisma wynika, że po naprawie i ponownej legalizacji ten odmierzacz paliw został uruchomiony w dniu 11 stycznia 2013 r. Odnosnie dystrybutorów o numerach fabrycznych: (...), (...) i (...) powód oświadczył, że przekroczenie terminu legalizacji spowodowane było brakiem odpowiednich modułów (klatek) liczydła.

We wrześniu 2012 r. złożył zamówienie na elementy liczydła. Dostarczone elementy nie pasowały do liczydeł. Po złożeniu reklamacji prawidłowe elementy zostały dostarczone dopiero pod koniec grudnia 2012 r. Z racji przerwy świąteczno-noworocznej pierwszym możliwym terminem legalizacji ustalono na dzień 11 stycznia 2013 r. W tym dniu dokonano legalizacji dystrybutora o numerze fabrycznym (...), ale z powodu niskiej temperatury nie była możliwa wymiana elementów liczydeł w pozostałych dystrybutorach. Ponownej legalizacji dokonano 30 stycznia w bardziej sprzyjających warunkach pogodowych (k. 24 akt adm.). Powód przedstawił fakturę potwierdzającą poniesione koszty naprawy, oraz dokumenty obrazujące sytuację finansową jego przedsiębiorstwa (k. 25-34 akt adm.).

W dniu 17 czerwca 2013r. Prezes URE ponownie wezwał przedsiębiorcę do złożenia brakujących dokumentów w sprawie w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania (k. 36-37 akt adm.).

W odpowiedzi przedsiębiorca przedstawił zbiorcze zestawienie faktur sprzedaży oleju napędowego i benzyny bezołowiowej Pb-95 za okres od 1 grudnia 2012 r. do 30 stycznia 2013 r., reklamację z dnia 15 października 2012 r. dotyczącą dostarczenia niewłaściwych elementów liczydeł a także pismo serwisu potwierdzające brak możliwości naprawy liczydeł odmierzaczy paliw ze względu na zbyt niską temperaturę (k. 39- 41 akt adm.).

Pismem z dnia 24 lipca 2013 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i pouczył o możliwości zapoznania się z tym materiałem oraz złożenia dodatkowych wyjaśnień (k. 43 akt admin.).

Przed wydaniem zaskarżonej decyzji powód nie skorzystał z możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Zgodnie z warunkiem 2.2.1. koncesji koncesjonariusz jest zobowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia użytkowanych obiektów, instalacji i urządzeń związanych z prowadzeniem działalności objętej niniejszą koncesją, zgodnego z obowiązującymi przepisami określającymi wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska, zapewniającego w szczególności utrzymywanie wymaganej jakości paliw ciekłych będących przedmiotem obrotu oraz niezawodności zaopatrzenia odbiorców w paliwa, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów (k. 2 akt adm.).

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną pomiędzy stronami jest to, że powód w okresie od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia 11 stycznia 2013 r. - w odniesieniu do odmierzacza paliw o numerze fabrycznym (...) (tj. przez okres 41 dni) - oraz w okresie od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia 30 stycznia 2013 r. - w odniesieniu do odmierzaczy paliw o numerach fabrycznych: (...), (...) oraz (...) (tj. przez okres 60 dni) - stosował na stacji paliw w miejscowości T. odmierzacze paliw nieposiadające aktualnych świadectw legalizacji Obwodowego Urzędu Miar.

Wskazać należy przy tym, że strona powodowa akceptując warunki udzielonej jej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zaakceptowała również warunek 2.2.1. koncesji, zgodnie z którym koncesjonariusz zobowiązany jest do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia użytkowanych obiektów, instalacji i urządzeń związanych z prowadzeniem działalności objętej koncesją, zgodnego z obowiązującymi przepisami określającymi wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska, zapewniającego w szczególności utrzymanie wymaganej jakości paliw ciekłych oraz niezawodności zaopatrzenia odbiorców paliwa, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, a zatem ciążył na niej obowiązek wywiązania się z wymogów określonych tym warunkiem.

W tym miejscu podnieść należy, że zgodnie z treścią art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. Prawo o miarach (t.j. Dz. U. z 2004, Nr 243, poz. 2441 z późn. zm.) przyrządy pomiarowe podlegające prawnej kontroli metrologicznej

mogą być wprowadzane do obrotu i użytkowania oraz użytkowane tylko wówczas, jeżeli posiadają odpowiednio ważną decyzję zatwierdzenia typu lub ważną legalizację. Przyrządami takimi, w myśl § 6 pkt 5 lit. b rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie rodzajów przyrządów pomiarowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej oraz zakresu tej kontroli (Dz. U. z 2008 r., Nr 3, poz. 13) są m.in. odmierzacze paliw ciekłych. Stosownie zaś do treści art. 8 k ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o miarach przyrząd pomiarowy powinien być zgłoszony do legalizacji ponownej przed upływem okresu ważności legalizacji pierwotnej, jednostkowej albo poprzedniej legalizacji ponownej.

Treść powołanych wyżej przepisów nakłada więc na ich użytkowników z jednej strony obowiązek użytkowania przyrządów pomiarowych tylko wówczas, jeżeli posiadają odpowiednio ważną decyzję zatwierdzenia typu lub ważną legalizację, a z drugiej obowiązek zgłoszenia odmierzaczy paliw do ponownej legalizacji przed upływem okresu ważności legalizacji pierwotnej.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, w ocenie Sądu, powód nie wypełnił ciężącego na nim obowiązku uzyskania świadectw legalizacji dla stosowanych przez siebie odmierzaczy paliw ciekłych. Tym samym powód naruszył jednocześnie przepisy powszechnie obowiązującego prawa oraz zapisy obowiązującej go koncesji. Powyższe stwierdzenie prowadzi do jednoznacznego wniosku, że Prezes URE miał prawny obowiązek ukarania powoda, stosownie bowiem do przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego podmiot, który nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji podlega karze pieniężnej.

Jak słusznie wskazuje pozwany Prezes URE, odpowiedzialność za zachowanie, które na mocy art. 56 ust 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, zostało zagrożone karą pieniężną, oparta została na zasadzie bezprawności działania lub zaniechania. Adresat kary pieniężnej, o której mowa w powołanym art. 56 ust 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, ponosi odpowiedzialność za każde zachowanie niezgodne z określoną normą. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny co oznacza, że nie podlega ona ograniczeniom z powodu braku wystąpienia elementu zawinięcia. Z powyższego wynika, iż już samo naruszenie przez przedsiębiorcę warunków koncesji, niezależnie od możliwości przypisania mu winy, stanowi podstawę wymierzenia kary pieniężnej. Ocenie Prezesa URE podlega bowiem wyłącznie obiektywna okoliczność związana z wypełnieniem przez przedsiębiorcę obowiązków wynikających z udzielonej mu koncesji.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu, powód nie może skutecznie powoływać się na okoliczność, że korzystanie z odmierzaczy paliw ciekłych, nieposiadających ważnych świadectw legalizacji spowodowane było okolicznościami od niego niezawinionymi. Jako przyczyny uzasadniające brak legalizacji w terminie wskazał dostarczenie niewłaściwych wyświetlaczy przez dostawcę, a następnie niekorzystne warunki atmosferyczne.

Jeżeli zatem, mimo iż przedsiębiorca dokonał zgłoszenia odmierzaczy do ponownej legalizacji przed upływem terminu, nie doszło w terminie do ponownej legalizacji, to na przedsiębiorcy ciąży odpowiedzialność za obiektywnie stwierdzone prowadzenie koncesjonowanej działalności gospodarczej przy wykorzystaniu przyrządów pomiarowych bez ważnych świadectw legalizacji. Za uzasadnione należało zatem uznać stanowisko Prezesa URE, iż w rozpoznawanym przypadku powodowy przedsiębiorca nie dochował należytej staranności - do jakiej był zobowiązany w świetle art. 355 § 2 k.c. - przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

Dodatkowo należy wskazać, że z konstrukcji odpowiedzialności za naruszenie przepisów Prawa energetycznego, jako odpowiedzialności o charakterze obiektywnym wynika, że na przedsiębiorstwo energetyczne nie można nałożyć kary pieniężnej, jeżeli naruszenie obowiązków wynikających z Prawa energetycznego nie jest rezultatem jego zachowania (działania lub zaniechania), lecz niezależnych od niego, pozostających poza jego kontrolą okoliczności o charakterze zewnętrznym, uniemożliwiających nie tyle przypisanie przedsiębiorstwu energetycznemu winy umyślnej lub nieumyślnej, co nie pozwalających na zbudowanie rozsądnego łańcucha przyczynowo-skutkowego między zachowaniem przedsiębiorstwa energetycznego, a stwierdzeniem stanu odpowiadającego hipotezie normy sankcjonowanej karą pieniężną z art. 56 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1997 r. - Prawo energetyczne (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2010 r., sygn.. akt III SK 21/10). Jakkolwiek stanowisko powyższe dotyczyło innej,

aniżeli w przedmiotowej sprawie, okoliczności uzasadniającej nałożenie kary pieniężnej, to jednak należy uznać, że zachowuje ono aktualność również do oceny zachowania powoda.

Przechodząc do oceny wymierzonej przedsiębiorcy kary pieniężnej, Sąd uznał, iż ustalając jej wysokość pozwany Prezes URE w sposób prawidłowy zastosował przesłanki i dyrektywy wymiaru kary wskazane w treści art. 56 ust 3 i 6 ustawy - Prawo energetyczne. Wymierzona przedsiębiorcy kara pieniężna ustalona została przez Prezesa URE z zachowaniem górnej granicy określonej przez ustawę tj. w wielkości nie przekraczającej 15% przychodu ukaranego podmiotu, wynikającego z działalności koncesjonowanej, a osiągniętego w roku poprzednim.

Dokonując oceny stopnia szkodliwości czynu powodowego przedsiębiorstwa Prezes URE prawidłowo uznał, iż nie może być on uznany za znikomy. Przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę różnorodne elementy, ustalane każdorazowo w konkretnym postępowaniu. W szczególności wypada uwzględnić rodzaj naruszenia norm prawa energetycznego, długość czasu trwania naruszenia oraz zachowanie przedsiębiorcy w czasie postępowania w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej. Wskazywane przez powoda w odwołaniu takie okoliczności jak struktura rynku, na którym prowadzona jest działalność adresat kary posiadana przez niego pozycja rynkowa, wyrażająca się w rozmiarze prowadzonej działalności przedsiębiorstwa, ma znaczenie jedynie w odniesieniu do znaczących uczestników rynku, ponieważ może mieć wpływ na sytuację rynkową.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie o niemożliwości uznania popełnionego przez powoda czynu jako mającego znikomy stopień społecznej szkodliwości przemawia przede wszystkim rodzaj naruszenia warunku koncesji. Kontrola przyrządów pomiarowych, w tym wypadku odmierzaczy paliw ciekłych, ma na celu wyeliminowanie możliwości wystąpienia błędnych wskazań tych urządzeń, a w konsekwencji wprowadzania konsumentów w błąd. Zaistniałe zachowanie powoda stanowiło działanie naruszające prawa konsumentów i narażające ich na nieuzasadnione ryzyko nabywania paliwa w ilości niezgodnej ze stanem podanym przez odmierzacz.

Przy ocenie stopnia szkodliwości czynu Prezes URE wziął pod uwagę również fakt, iż przedsiębiorca uzyskał nowe świadectwa legalizacji.

W ocenie Sądu nie można zgodzić się z twierdzeniem powoda, że krótki okres trwania naruszenia, niewielka ilość sprzedanego paliwa w okresie naruszenia, a także jego słabnąca pozycja na rynku, przesądzają o znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynu.

Podkreślenia jednakże wymaga, iż okres wykorzystywania w prowadzonej działalności odmierzaczy bez ważnej legalizacji wynosił, w przypadku jednego 41 dni, a w przypadku trzech dystrybutorów aż 60 dni. A więc do momentu otrzymania aktualnych świadectw legalizacji przedsiębiorca działał z pełną świadomością posługiwania się nielegalnymi odmierzaczami paliw ciekłych. Mając powyższe na uwadze powodowi można przypisać w tym zakresie umyślność działania. Twierdzenia powoda, że z zaprzestaniem sprzedaży paliwa wiązałoby się zwolnienie kilku pracowników w okresie świątecznym oraz, że sprzedaż paliwa w okresie naruszenia nie spowodowała szkód u kupujących, nie mają żadnych uzasadnionych podstaw.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu, Prezes URE w sposób prawidłowy ustalił także stopień zawinienia przedsiębiorcy. Zważyć bowiem należy, iż skutek w postaci prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej z wykorzystaniem odmierzaczy paliw ciekłych, które nie posiadały ważnych świadectw legalizacji Obwodowego Urzędu Miar, wynikał z zaniedbania przedsiębiorcy. Powód winien zdawać sobie sprawę z faktu, iż prowadzona przez niego działalność gospodarcza jest działalnością koncesjonowaną, a więc szczególnie regulowaną przez Państwo i wymagającą najwyższej staranności działania.

Odnośnie możliwości finansowych przedsiębiorcy oraz jego ogólnej sytuacji, zdaniem Sądu, za nieuprawniony należało uznać zarzut nieuwzględnienia tych okoliczności. Wymierzona kara stanowi (...) przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w 2012 r. z działalności objętej koncesją. Przepis art. 56 ust. 3 PE odwołuje się do pojęcia przychodu przedsiębiorcy a nie dochodu ze wskazaniem na dochód uzyskany w poprzednim roku podatkowym. Z tego względu na ustaloną w zaskarżonej decyzji wysokość kary pieniężnej nie mogą mieć wpływu informacje dotyczące obniżonego

przychodu powoda i poniesionej w 2013r. straty. Podkreślić wypada, że uwzględnienie wskazanych przez powoda okoliczności stanowiłoby nie tylko naruszenie art. 56 ust. 3 PE, ale również prowadziłoby do sytuacji, w której nie osiągnięcie przez przedsiębiorcę przychodu lub poniesienie straty uniemożliwiłoby zastosowanie wobec niego art. 56 ust. 1 PE obligującego do nałożenia kary. Sąd stwierdził przy tym, że wymierzenie kary w mniejszej wysokości, pozostawałoby w sprzeczności z jej represyjno-wychowawczą rolą zarówno w stosunku do samego powoda jak i w odniesieniu do innych podmiotów prowadzących analogiczną działalność koncesjonowaną. Nałożona kara powinna być wyraźnym sygnałem, iż zaistniałej sytuacji lepiej jest nie prowadzić działalności, niż narazić się na zarzut naruszenia koncesji.

W ocenie Sądu w sprawie nie zaistniały okoliczności uzasadniające zastosowanie przewidzianej w art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. Z powyższego przepisu wynikają dwie przesłanki, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, stopień szkodliwości czynu musi być znikomy. Po drugie, przedsiębiorstwo zaprzestało naruszania prawa lub zrealizowało obowiązek. Sąd uznał, iż mimo, że powód otrzymał ważne świadectwa legalizacji, brak jest podstaw do przyjęcia, że stopień szkodliwości czynu był znikomy.

W związku z powyższym zarzut naruszenia przez pozwanego art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego Sąd uznał za bezzasadny.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentu o wysokości strat z działalności koncesjonowanej na dzień 31 października 2013 r. albowiem nie ma istotnego znaczenia dla sprawy, a wysokość kary pieniężnej została prawidłowo ustalona w oparciu o przychód powoda z działalności koncesjonowanej osiągnięty w 2012 r., co jest zgodne z treścią art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., uznając je za bezzasadne.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz